

ע"פ 9402/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 9402/17

לפני:
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט י' אלרון

המערערת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: פלוני

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
(כב' השופט א' פורת) מיום 19.10.2017 בת"פ
14077-11-16 ; 6080-01-17

תאריך הישיבה: כ"ד בסיון התשע"ח (07.06.18)

בשם המערערת: עו"ד אפרת גולדשטיין

בשם המשיב: עו"ד ראניהחדאדסרוג'י

בשם שירות המבחן: גב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט ד' מינץ:

לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) בת"פ 14077-11-16 מיום 19.10.2017,

עמוד 1

בו נגזרו על המשיב 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות.

הרקע לערעור

1. המשיב הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של נשיאה והחזקה של נשק שלא כדין וירי באזור מגורים. זאת בגין אירוע אשר במהלכו, על פי עובדות כתב האישום המתוקן, לאחר שהתגלע עימות בין אחיו לבין אחרים, במהלכו נפצע האח והובא לביתו, חזר המשיב לאזור העימות בעודו נושא אקדח ותחמושת וירה לכיוון השמיים באזור מגורים.
2. ביום 31.8.2017 הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו, ממנו עולה כי המשיב הינו צעיר בראשית גילאי העשרים לחייו, בעל תעודת בגרות מלאה אשר התחיל בלימודים אקדמיים בחו"ל ונעדר עבר פלילי. שירות המבחן העריך כי קיימים גורמי סיכוי לשיקום, לרבות יכולותיו של המשיב, הצער שהביע על מעשיו והמוטיבציה שלו להשתלב בטיפול. לאור זאת, שירות המבחן המליץ על הרשעת המשיב בדיון לצד עונש מאסר על תנאי ומאסר בעבודות שירות, ושילובו במסגרת טיפולית באמצעות העמדתו בצו מבחן למשך שנה.
3. במסגרת גזר הדין שניתן ביום 19.10.2017 נקבע מתחם ענישה הולם הנע בין 3 ועד 15 חודשי מאסר בפועל, לצד עונש מאסר על תנאי, לאחר שנדרש בית המשפט לנסיבות המקרה ובהתייחס בין היתר לכך שהנאשם פעל ב"שעת דחק" באופן בלתי מתוכנן, אחז בנשק זמן קצר ובסופו של יום נתפס הנשק על ידי המשטרה. בגזירת העונש שקל בית המשפט את עברו הפלילי הנקי של המשיב, האחריות שנטל על מעשיו, נסיבותיו האישיות לרבות גילו הצעיר והעובדה כי העבירות לא גרמו לנזק ממשי. לאור זאת, ובהתאם להמלצת שירות המבחן בעניינו, גזר בית המשפט על המשיב 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל בדרך של עבודות שירות ו-4 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים על העבירות בהן הורשע. בית המשפט העמיד את המשיב בצו מבחן לשנה בפיקוחו של שירות המבחן, במסגרתו חויב בהשתתפות בקבוצה טיפולית.
4. במסגרת ערעורה טענה המערערת כי בית המשפט המחוזי הפריז לקולא בקביעת מתחם העונש ההולם, בתארו את נסיבות המקרה תוך חריגה מעובדות כתב האישום המתוקן. זאת בהתחשב בכך שעל פי כתב האישום המשיב לא פעל ב"שעת דחק" שכן האירוע נגמר לפני הגעתו למקום, והוא נשא אתו את הנשק לזירה. עוד נטען כי היה מקום לקבוע מתחם עונש הולם מחמיר יותר, הנע בין שנתיים וחצי ל-4 שנות מאסר בפועל, וזאת בהתחשב גם במגמת הפסיקה להחמיר בענישה בעבירות נשק. כמו כן טענה המערערת כי נסיבותיו האישיות של המשיב, כלל אינן מצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם לקולא. מנגד, המשיב סמך ידו על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.
5. ביני לביני, המשיב השתתף בסדנאות ובקבוצות טיפוליות בפיקוחו של שירות המבחן במסגרת צו המבחן. בתסקיר מעדכן שהוגש ביום 23.4.2018, המליץ שירות המבחן על הארכת צו המבחן כדי שהמשיב יסיים את ההליכים הטיפוליים, לאור התרשמותו החיובית מהשתתפותו בהם ומלקיחת האחריות על מעשיו. לאחר דיון שהתקיים ביום 7.6.2018 בבית משפט זה, הורינו על הארכת צו המבחן שהוטל עליו בחצי שנה על מנת שישתתף בקבוצה ייעודית למחזיקי נשק, והורינו על קבלת תסקיר מעדכן בתום מפגשי הקבוצה.

6. מתסקיר מעדכן שהוגש ביום 16.4.2019, עולה כי המשיב לא השתלב בקבוצה למחזיקי נשק, על רקע הידרדרות במצבו שהתבטאה בשימוש בסמים, התנהלות אלימה ותוקפנית כלפי משפחתו ונסיגה במצבו הנפשי עד כדי אשפוז בבית חולים פסיכיאטרי בחודש ספטמבר 2018. שירות המבחן המליץ על הארכת צו המבחן בחצי שנה נוספת על מנת להעביר את המשיב אבחון וטיפול בתחום ההתמכרויות. על אף התנגדות המערערת, ביום 5.6.2019 החלטנו על הארכת צו המבחן פעם נוספת עד ליום 17.10.2019, על מנת שהמשיב ישתלב בטיפול בתחום ההתמכרויות, ונקבע כי שירות המבחן יגיש תסקיר מעדכן בעקבותיו יוחלט על המשך הטיפול בערעור.

7. ביום 5.9.2019 הגיש שירות המבחן תסקיר מעדכן אחרון. מהתסקיר עולה כי המשיב התמיד במפגשים בטיפול ביחידה להתמכרויות, וביצע בדיקות שתן אשר העידו על היעדר שרידי סמים. הוא הפגין בפני שירות המבחן רצון לנהל אורח חיים נורמטיבי, נראה כי מצבו הנפשי התייצב, יחסיו עם משפחתו השתפרו והוא דיווח על תפקוד יציב בתעסוקה. נראה אפוא כי הגיעה העת להכריע בערעור.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, בנימוקי הערעור, בתסקירים שהוגשו במהלך ההליך ושמיעת טענות הצדדים לפנינו, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

9. טענתה העיקרית של המערערת היא כי למעשי המשיב נקבע מתחם עונש הולם המקל עמו יתר על המידה. ברם, טענה מסוג זה אינה מצדיקה התערבות בעונש שנקבע, שכן כל עוד אין בעונש שהושת משום סטייה קיצונית מרמת הענישה הראויה אין מקום להתערב בו, אף אם נפלה שגגה בקביעת מתחם העונש (ע"פ 6479/18 קסטיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (23.6.2019); ע"פ 8109/15 אביטן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (9.6.2016)). מבלי להפחית בחומרת העבירות המיוחסות למשיב, העונש שנגזר על המשיב הינו סביר בנסיבות העניין, כאשר נלקחו בחשבון נסיבותיו האישיות ומאפייניו, לרבות גילו הצעיר (כבן 23 כיום) ועברו הפלילי הנקי. מהתסקירים שהוגשו בעניינו, ובעיקר האחרון שבהם, עולה כי המשיב, אשר היה נתון לצו מבחן במשך כשנתיים, עבר במהלכם שינוי משמעותי, עשה מאמצים כנים להשתלב בתהליכי השיקום והטיפול, הפסיק את שימושו בסמים והפגין הבנה לחומרת מעשיו ורצון לעלות על דרך הישר. אכן קיימת מגמת החמרה בענישה של עברייני נשק, אך יש לבצע בדיקה פרטנית של כל מקרה לגופו, וכאשר הדבר נדרש על פי נסיבות המקרה, אף להקל בעונש (ע"פ 2422/14 ח'דר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (21.12.2014)). בנסיבות העניין, אין מקום להחמיר בעונשו של המשיב ולהשית עליו מאסר בפועל כמבוקש על ידי המערערת.

הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ח באלול התשע"ט (18.9.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

עמוד 3

